

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **P.P.**

skazanego z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 15 lutego 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 listopada 2016r., sygn akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy co do P.P. wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21

kwietnia 2016 r., sygn. akt VI K (...),

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. na podstawie art 639 k.p.k. obciążyć skazanego kosztami postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI K (...), uznał P. P. oraz dwóch współoskarżonych za winnych tego, że w dniu 10 grudnia 2013 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi ustalonymi osobami, wobec których jako osób nieletnich przed Sądem Rejonowym w K. Wydział III Rodziny i Nieletnich toczyło się odrębne postępowanie zakończone prawomocnym postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ndk (...), a

ponadto trzema innymi ustalonymi osobami, co do których w wyłączonej do odrębnego rozpoznania sprawie zapadł prawomocny wyrok skazujący Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt VI K (...) oraz inną ustaloną osobą, co do której toczy się odrębne postępowanie, z zamiarem bezpośrednim, zadając ciosy innym uczestnikom zdarzenia, wzięli udział w bójce z niebezpiecznymi narzędziami w postaci maczet i noża, przy czym dwaj współoskarżeni używali w jej trakcie niebezpiecznych przedmiotów w postaci maczet, której następstwem była śmierć P. Ł., a także narażenie innych jej uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, co powinni byli i mogli przewidzieć, a czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, co w odniesieniu do oskarżonego P. P. stanowi przestępstwo z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Tytułem zadośćuczynienia orzekł wobec P.P. obowiązek uiszczenia na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 5000 zł. Zaliczył oskarżonemu P. P. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od dnia 10 grudnia 2013 r. do dnia 11 grudnia 2013 r. oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, w tym obrońcy P. P., Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa (...), w odniesieniu do P.P. utrzymał w mocy opisany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w K.

Następnie Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 października 2017 r., IV KK (...), oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną od wyroku Sądu odwoławczego przez obrońcę wtedy już prawomocnie skazanego P. P.

Obecnie obrońca P.P., powołując się na art. 540 § 1 pkt 2 lit. b, art. 542 § 3 i art. 547 § 2 k.p.k. wniosła o:

„1) wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) Wydział II Karny z dnia 30 listopada 2016 r. sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. Wydział VI Karny z dnia 21 kwietnia 2016 r., syn akt VI K (...), w zakresie dotyczącym skazanego, albowiem po wydaniu wyroku ujawniły się nowe fakty i dowody wskazujące na to, że P. P. skazano za przestępstwo zagrożone surowszą karą;

2) uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) Wydział II Karny z dnia 30 listopada 2016 r. sygn. akt II AKa (...), oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. Wydział VI Karny z dnia 21 kwietnia 2016 r., syn akt VI K (...) w części odnoszącej się do skazanego P.P., a w tym zakresie w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania”.

Ponadto wniosła o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w K. dnia 21 kwietnia 2016 r., syn akt VI K (...), w części odnoszącej się do skazanego P. P. oraz o zwrócenie się: do Sądu Okręgowego w K. o akta sprawy prowadzonej pod sygn. akt VI K (...), do Sądu Apelacyjnego w (...) o akta sprawy o sygn. akt II AKa (...), do Sądu Rejonowego (...) w K. o akta sprawy prowadzonej pod sygn. akt III Nkd (...)

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy P. P., skazanego za udział w bójce pomiędzy kibicami klubu W. (...) i kibicami klubu C. (sam należał do kibiców drugiego z wymienionych klubów), nie zasługuje na uwzględnienie. W części motywacyjnej pisma jego autorka twierdziła, że „z perspektywy czasu wydaje się konieczne wznowienie postępowania z uwagi na pojawienie się innych nowych dowodów”. W tym względzie odwołała się do postępowań toczących się równolegle przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie VI K (...) (nie jest jasne, dlaczego postulowała dołączenie akt sprawy VI K (...)), przed Sądem Rejonowym w K. (Wydział III Rodzinny i Nieletnich) w sprawie III Nkd (...) oraz „tego, które dotyczy innego ustalonego sprawcy”. Według obrońcy, z akt tych postępowań wynika, że spotkanie grup wrogich sobie kibiców nie było tzw. „ustawką”, bowiem to kibice W. zaplanowali wyjazd na osiedle P. w K., które w większości zamieszkują kibice C. Pojawili się tam, będąc uzbrojeni w niebezpieczne przedmioty i czekali na młodych mieszkańców osiedla z zamiarem pobicia ich. Z pola widzenia sądów orzekających zniknął fakt, że jeden z kolegów skazanego doznał śmiertelnych urazów zadanych właśnie przez kibiców W. Zdecydowana przewaga liczebna tych kibiców, brak lub niewielkie obrażenia, których doznali, natomiast doznanie poważnych obrażeń przez P. P. i jego kolegów w wyniku ataku kibiców W. wskazują, że zdarzenie

należy ocenić jako pobicie, a nie bójkę, zaś działanie skazanego jako działanie w ramach samoobrony. obrońca powołała się też na zeznania P. D., P.C., R.M. i A.K., które według niej jednoznacznie wskazują, że to grupa sympatyków W. była uzbrojona i atakowała pierwsza, nadto P. C. nie stwierdził jednoznacznie, że kibice C. mieli w rękach jakieś narzędzia, podobnie P. D. nie potrafił określić, co w rękach mieli trzymać kibice C. Przytaczając też kilka orzeczeń sądów na temat występkę z art. 158 k.k. (jednak nie wiążąc ich klarownie z konkretnymi realiami przedmiotowej sprawy), obrońca w konkluzji stwierdziła, że „biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności fakt, iż wobec części uczestników zdarzenia toczyły się odrębne postępowania, konieczne jest zapoznanie się z ustaleniami faktycznymi w tych postępowaniach i w tym celu wznowienie niniejszego postępowania”.

Przytoczona argumentacja w żadnym razie nie przekonuje o konieczności postąpienia zgodnie z wnioskiem; świadczy raczej o tym, że autorka wniosku nie rozważyła należycie ustawowych przesłanek wznowienia postępowania, natomiast forsuje własną wersję zdarzenia z dnia 10 grudnia 2013 r. Pomijając powołanie art. 542 § 3 k.p.k., niezrozumiałe, skoro przepis ten dotyczy wznowienia postępowania z urzędu, trzeba podkreślić, że przesłanka powołana we wniosku polega na tym, że po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone surowszą karą (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.). Nie chodzi więc o to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.), ale że popełnił przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które został skazany. Tymczasem obrońca nie podała, jakie to inne karane łagodniej, niż stwierdzone prawomocnym wyrokiem, przestępstwo należałoby przypisać P.P., nie podała też, jakie „nowe fakty lub dowody” miałyby za tym przemawiać, natomiast przekonywała, że działał on „w ramach samoobrony”, wypada przyjąć, że w ramach obrony koniecznej, który to kontratyp skutkuje tym, że czyn nie stanowi przestępstwa. Nie pozostaje też obrońca w zgodzie z powołaną przesłanką wznowienia postępowania, kiedy twierdzi, że wznowienie powinno nastąpić w celu zapoznania się z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innych postępowaniach, dotyczących przedmiotowego zdarzenia. Powinna raczej poinformować, czy w trakcie tych postępowań poczyniono ustalenia faktyczne

zasadniczo różne od poczynionych w postępowaniu, którym był objęty P. P. (co zresztą nie byłoby samoistną przesłanką wznowienia tego postępowania) oraz czy podczas tych postępowań przeprowadzono dowody, których nie przeprowadzono w postępowaniu dotyczącym P. P., podważające trafność wydanego wobec niego wyroku.

Niezależnie od tego trzeba podkreślić, że fakt prowadzenia postępowań przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie VI K (...) oraz przed Sądem Rejonowym w K. w sprawie III Nkd (...) oraz efekt tych postępowań był znany sądowi orzekającemu w sprawie P. P., co wynika z treści wydanego wobec niego wyroku.

Jedynymi dowodami, do których nawiązała obrońca, były zeznania P. (powinno być: D.) D., P.C., R.M. i A.K., jednak nie wskazała, że są to dowody nowe w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Twierdzenia tego nie mogła zresztą zamieścić, skoro w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w K., którym został skazany P. P., zeznania wymienionych osób zostały powołane.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy przedmiotowy wniosek oddalił, co zgodnie z art. 639 zd. drugie k.p.k. skutkowało obciążeniem skazanego kosztami postępowania wznowieniowego, z których opłata od wniosku została już uiszczona.